

Một đời không dám nói thương Ba

ISSN: 2734-9195

14:35 05/12/2025

Đã nhiều lần, tôi muốn ôm ba, muốn tâm sự cùng ba nhưng rốt cục, chưa bao giờ tôi có đủ can đảm làm điều đó. Tôi không rõ điều gì đã ngăn mình lại. Có phải khi tình cảm bị giấu kín quá lâu nên đến khi muốn bật ra cũng trở nên khó khăn lạ thường?

Tác giả: **Lâm Ngọc Hà**

Thời gian không thể xoa dịu nỗi đau. Chỉ khi được tỏ bày, vết thương mới dần được chữa lành.

“Con muốn lại gần ôm lấy cha, con muốn tựa vào vai của cha. Con muốn nắm lấy tay cha thật chặt...”. Mỗi lần nghe ca khúc *“Cha và con gái”* của nhạc sĩ Nguyễn Văn Chung, tôi đều không thể kìm nén được cảm xúc của mình.

Tôi muốn nói với ba rằng: **“Con rất nhớ ba”**, nhưng giờ đây mọi thứ đã muộn màng. Hễ nghĩ về ba, một nỗi nuối tiếc lại dâng lên đè chặt tim tôi làm tôi đau đớn vô cùng.

Tôi tự trách mình đã không đủ dũng khí nói lời thương ba khi còn cơ hội. Giá mà chỉ một lần ba được nghe con gái nói *“con thương ba”*.

Khi sinh thời, ba vốn rất thương tôi. Ba từng nói: *“Sau này già, ba chỉ cần bé Hà sống cùng ba là được, mấy đứa khác muốn đi đâu thì đi.”* Chỉ bấy nhiêu cũng khiến tôi hiểu trong lòng ba, tôi luôn có một vị trí quan trọng. Có lẽ tình thương ba dành cho tôi lúc nào cũng đông đầy và ở đó hiển nhiên như không khí, như hơi thở nên chưa bao giờ tôi nghĩ đến ngày ba sẽ rời xa tôi. Tôi cứ mãi kiếm tiền, mãi chăm lo cho gia đình nhỏ mà nhiều lần quên cả sự hiện diện của ba, quên cả câu nói ngày xưa của ba.

Đến một ngày, ba bị tai biến. Lần phát bệnh thứ hai, mọi sinh hoạt hàng ngày của ba đều phụ thuộc vào các con. Thi thoảng, tôi vẫn về thăm ba, chở ba đi khám bệnh.

Đợt ba yếu nhất, tôi về ở hẳn để tiện bề chăm sóc ba. Trong khoảng thời gian đó, ba chỉ nằm trên giường, ánh mắt luôn nhìn xa xăm như vô vọng, bất lực trước hoàn cảnh hiện tại. Có đêm tôi thức trông ba, nhìn người đàn ông đã dành một đời gánh vác gia đình nay chỉ có thể nằm trên giường, im lặng, lòng tôi đau xót vô cùng. Khi ấy, tôi chỉ thầm ước giá mà tôi có thể thay ba chịu hết những đau đớn, mỗi một kia.

Ba tôi vốn là người luôn muốn tự tay làm mọi việc. Vậy mà giờ đây, việc nhỏ nhất cũng phải chờ người hỗ trợ, lòng ba hẳn khó chịu biết bao. Mỗi ngày trôi qua, ba như ngọn đèn leo lét lúc sáng lúc tối, có thể chột tắt bất cứ lúc nào. Điều ý nghĩa nhất đối với ba, có lẽ là mỗi sáng được các con đẩy xe lăn cho ba ra sân để ba cảm nhận không khí của đất trời, nhìn ngắm dòng người qua lại cho bớt hiu quạnh.

Đã nhiều lần, tôi muốn ôm ba, muốn tâm sự cùng ba nhưng rất cục, chưa bao giờ tôi có đủ can đảm làm điều đó. Tôi không rõ điều gì đã ngăn mình lại. Có phải khi tình cảm bị giấu kín quá lâu nên đến khi muốn bật ra cũng trở nên khó khăn lạ thường?

Dù vậy, tôi và các chị cứ thế dìu ba qua từng ngày trong sự mỏi mệt và bất lực. Chợt một ngày, ba thức dậy với gương mặt sáng bừng và vui vẻ hơn hẳn. Ba khó nhọc mấp máy đôi môi khô nẻ thâm sì, thều thào ra hai từ: “*Ba đói*”. Lúc đó, chúng tôi nhìn nhau mừng rỡ, vội vàng vào nấu cháo cho ba. Bữa ấy, ba ăn rất ngon miệng và còn mỉm cười với tôi. Ngày hôm đó, nhà tôi như mở hội. Ai cũng tin rằng, điều kỳ diệu đã đến với ba và **gia đình**.

Hình ảnh tác giả cung cấp.

Trong không khí hạnh phúc, tối đó năm anh chị em ngồi quây quần bên ba cười nói vui vẻ như lâu lắm rồi chưa từng được như vậy.

Tôi còn nói với ba: *“Nhờ ba mà giờ mấy chị em con ai cũng làm y tá, bác sĩ hết rồi đó ba. Ba thấy con chích thuốc thuần thục chưa?”* Ba nhoẻn miệng cười, nụ cười đẹp nhất, rạng rỡ nhất sau bao năm ba bệnh tôi mới được nhìn thấy. Tôi không ngờ đó chính là nụ cười cuối cùng ba dành cho tôi.

Chỉ một lúc sau, ba bắt đầu yếu dần. Mắt ba trợn lên, cổ ba rướn liên tục như cố hít lấy từng luồng không khí quý giá. Đức Phật từng nói đời người ngắn ngủi như hơi thở vậy. Chỉ cần thở ra mà không hít vào là đã kết thúc cuộc đời. Tôi vội tiêm cho ba mũi thuốc cuối, như muốn níu kéo khoảnh khắc mong manh cố giằng ba lại từ tay thần chết. Tôi nắm tay ba gấp gáp nói: *“Cố lên ba ơi, mấy anh chị sắp về rồi ba, ba ráng lên nha ba”*. Anh tôi dùng hết sức để ép tim và hô hấp nhân tạo cho ba. Mồ hôi anh túa ra như tắm. Anh không khóc nhưng tôi nhìn thấy anh đang cố gắng trấn tĩnh cảm xúc để tập trung cứu ba. Cứ thế hơn mười phút trôi qua, các anh chị ở riêng đã kịp chạy về.

Tôi vẫn nắm tay ba nhưng trên màn hình máy đo nhịp tim, con số 0 lạnh lùng cứ lì lợm nằm đó. Tay ba dần buông khỏi tay tôi. Khoảnh khắc ấy, tôi thấy như ai đó đang bóp nghẹt trái tim tôi và tôi cảm nhận được một phần máu thịt của mình đang mất đi. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình vụn vỡ đến vậy. Nước mắt

ràn rụa, tôi điên cuồng gào thét để ba có thể nghe thấy: “Ba ơi, ba từng nói về già ba muốn ở cùng con mà, giờ con đã về rồi nè ba, ba tỉnh dậy để con được chăm sóc cho ba đi ba. Ba ơi, ba mở mắt ra đi ba, ba ơi.” Không một lời hồi đáp, ba tôi cứ im lặng như thế mà ra đi.

Trong kinh Phước đức có câu:

*“Được cung phụng mẹ cha
Yêu thương gia đình mình
Được hành nghề thích hợp
Là phước đức lớn nhất”.*

Tôi đã từng không trân trọng phước phần của mình để bây giờ nhìn lại tôi mới nhận ra mình đã bỏ lỡ khoảng thời gian quý giá nhất đời. Năm đó là mùa vu lan đầu tiên trên ngực áo tôi cài cánh hoa màu hồng, màu hoa dành cho người đã mất cha hoặc mẹ, tôi đã khóc như một đứa trẻ khi nhớ đến ba. Ký ức những ngày còn ba cứ ùa về như những con sóng dồn dập cuốn tôi xa bờ khiến tôi mãi chới với giữa dòng không thể quay về miền cát bình yên.

Đến nay, ba mất đã hơn bốn năm nhưng mọi chuyện sao vẫn chỉ như ngày hôm qua. Nụ cười cuối của ba, cái nắm tay tuột dần của ba, hơi thở khó nhọc của ba... tất cả cứ hiện rõ trong lòng tôi, âm ỉ sáng từng ngày. Hễ nghe ca khúc nào đó về ba, tôi lại khóc, tôi mượn những bài viết về ba và con gái để mong trút được phần nào nỗi lòng và sự hối hận trong tôi. Nhưng có nghe bao nhiêu bài hát, có đọc bao nhiêu bài văn, nỗi đau và sự mất mát ấy vẫn không thể nào vơi được.

Hôm nay, tôi ngồi gõ lại những dòng này, nước mắt tôi đã chã tuôn rơi. Khi ba còn sống, tôi đã ngại ngùng không dám thể hiện tình cảm cũng không dành trọn vẹn thời gian bên ba.

Giờ đây, tôi hối hận bao nhiêu, dằn vặt bao nhiêu thì mọi thứ đã quá muộn màng. Ba đi thật rồi và chẳng bao giờ trở lại bên tôi được nữa...

*"Gia đình này là của chúng ta
Giờ mất ba liệu có còn trọn vẹn?
Nếu có kiếp sau, xin cùng nhau ước hẹn
Thêm một kiếp làm phụ tử nữa nha Ba".*

Tác giả: **Lâm Ngọc Hà**